

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 14. De Desperatione. Quid & quotuplex sit, & an licitè vel illicitè
possit vnquam iungi cu[m] actu spei de eodem obiecto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38925

CAPVT XIV

*De Desperatione. Quid & quod-
tuplex sit, & an licitè vel illi-
citè possit unquam iungi cum
actu spei de eodem obiecto.*

204 **D**esperatio est quædã
tristitia ob impossibi-
lilitatem boni amati physicam
vel moralem antecedentem,
vel consequentem exercitium
nostræ libertatis. Actus spei
repugnat cum actu desperatio-
nis de eodem obiecto pro eodẽ
instanti, etiam eliciendo in po-
steriori naturæ. Hæc repugnã-
tia non habetur ratione oppo-
sitionis immediatæ inter obie-
cta ipsorum actuum, nõ enim
semper vnus eorũ vult id quod
alius

alius nolit, vt patet, quādo de-
speramus de aliquo bono, quia
videmus illud bonum nobis ef-
se impossibile; idque indicauit
D. Thomas. p. 2. quæst. 40. ar. 4.
obiectum spei inquit, quod est bo-
num arduum, habet rationem at-
tractiui prout consideratur cum
possibilitate adipiscendi: & sic
tendit in ipsum spes, quæ importat
quemdam accessum; sed secundū
quod consideratur cū impossibili-
tate obtinendi habet rationem
repulsiui, &c. & sic respicit hoc
obiectum desperatio. Vnde im-
portat motum cuiusdam recess-
sus.

205 Duplex ergo potest eli-
ci desperatio. Altera, quæ sit
quidam contemptus ipsius bo-
ni possibilis non quidem con-
tēptus simpliciter sed cōpara-
tione

tione molestiæ mediorem, quæ
 apparerent necessaria ad illud ac-
 quirendum, & quæ proinde
 nolimus ponere: in quo casu
 actus spei repugnat ex obiecto
 cum actu desperationis, talis
 verò actus desperationis in or-
 dine ad salutem æternam est
 essentialiter illicitus.

206 Alter potest excogitari
 actus desperationis licitus, etiã
 in ordine ad salutem æternam.
 Qui scilicet non sit cõtemptus
 tanti boni comparatiuè ad vl-
 lum aliud bonum, sed proue-
 niat ex certitudine non obtinẽ-
 dæ salutis, eo modo quo San-
 ctus Petrus post reuelationem
 Christi poterat licitè desperare
 de suo bono actu, quo nollet
 negare Christum. Hæc igitur
 desperatio non repugnat cum
 spe

spe ex obiecto, vt diximus, sed repugnat ratione oppositionis inter iudicia essentialiter requisita ad vtrumque actum: Spes enim prærequirit tale iudicium de probabilitate boni sperati, vt possit quis de ea gaudere pure ad instar medij in ordine ad bonum speratum. Iudicium verò requisitū ad eiusmodi gaudiū de probabilitate v.g. nostræ salutis, debet pro toto instāti excludere certitudinem negationis nostrę futuræ salutis, saltem indepēdentem ab exercitio nostræ libertatis pro illo eodem instanti temporis.

207 Dixi debere pro toto illo instanti excludere talem certitudinem non absolutè, sed *saltem indepēdentem ab exercitio nostræ libertatis in eodē instanti,*
quo.

quoniam ille, qui habet iudiciū proximè sufficiens ad sperandū, habet etiam libertatem ad coniungendum cum illo iudicio peccatum desperationis, quem actum si re ipsa eliciat, ex eo potest illi resultare moralis certitudo de sua nō futura salute.

208 Sed quamuis ex ratione prædicta constet, posse cū iudicio prærequisito ad spem coniungi pro eodem instanti temporis iudicium moralitèr certum de negatione salutis, tamē hoc nō potest contingere nisi quando homo, posito illo iudicio priori eligit liberè desperare. Atquē hoc ipso quod eligat desperare excluditur spes. Quare illud iudicium, quod ad sperandū prærequiritur, exigit saltem negationem certitudinis de obiecto
oppo-

opposito indepēdentis ab omni
exercitio præsentis nostræ liber-
tatis; at per ipsum actum spei
excluditur etiā certitudo ea e-
iusdē obiecti, quæ posset pēdere
hīc, & nūc à libertate nostrā; a-
deòq; sēper saluatur, quòd a-
ctus spei sit planè inconiūgibi-
lis cum tali certitudine de ob-
iecto opposito, & quod inconiū-
gibilitas habeatur ratione iudi-
cij, vel prærequisiti, vel subse-
quētis ad ipsum actum spei.

209 Et hæc est ratio, prop-
ter quam in Deo, & in Christo,
non detur de probabilitate sa-
lutis reproboū illud gaudium,
quod vocatur *spes*, quia nimirū
habent pro illo eodem instan-
ti certitudinem, quod talis sa-
lus non est futura; adeòq; ne-
queunt gaudere de illa proba-
bili-

bilitate purè ad instar mediij;
Alioquin possent in eodem in-
stanti gaudere de existētia bo-
nitatis ad instar mediij, & simul
cognoscere pro signo postero-
re, sed in eodem instanti rea-
li, illam non mereri hoc gau-
dium, propter certitudinem
de negatione finis extitura.

210 Confirmatur, & expli-
catur ex euidenti, & vniuersali
ratione, quam attulimus in li-
bro *de actibus humanis*. Quia
scilicet nemo potest gaudere in
aliquo instāti de quopiā bono,
si in eodē instanti pro aliquo si-
gno appareat omninò contēpti-
bile, & inamabile illud bonum.
Sed spes est quoddam gaudiū
de probabilitate boni sperati.
Ergo non potest coniungi cum
euidētia de contemptibilita-

te

te, & inamabilitate talis probabilitatis. Sed quoties sumus certi de non futuritione talis boni, toties illa probabilitas antecedens apparet planè inamabilis, & contemptibilis: ergo nō potest cū actu spei coniūgi pro vlllo signo eiusdem instātis iudiciū certum de non futuritione boni sperati. At sine tali iudicio non potest dari desperatio illa illicita, & nō pugnās ex obiecto cū actu spei; ergo nō solūm desperatio illicita nostræ salutis, vt initio probaueramus, sed ne licita quidē potest coniungi pro eodem instanti cum actu spei.

211 Et hæc etiam est ratio, cur cum actu spei non possit coniungi in vlllo signo euidentiæ obiecti sperati; ideòq; Deus, & Beati nihil sperent: hoc enim ipso

ipso quòd apparet euidenter ip-
se finis, non possumus gaude-
re ad instar medij de probabili-
tate illius, sed eam contemni-
mus, atque æquè rema-
neremus contenti, si
ea nulla esset.

Ideò Apo.

stolus, *Quod videt
quis, quid
sperat.*

